listiny podle §§ 65, 401, 403 čís. 1 tr . zák., což odůvodňuje rozsudek vrchního soudu tím, že předložením směnky k eskomptu nebylo ještě započato se zpeněžením směnky, neboť to, že obžalovaná M. K. podala, resp. ukázala nevyplněnou směnku M. D., nelze považovati za předložení směnky k likvidaci, ježto jednak M. D. nebyla povolaná předloženou směnku vyplatiti, vlastně ji ani nepřevzala, nýbrž hned vrátila s tím, aby byla podána žádost o půjčku a doneseno osvědčení od ručitelů, tedy že banka směnku nepřevzala a proto že nelze mluviti o předložení směnky k výplatě. Tento názor odvolacího soudu je mylný. Obžalovaná tím, že dala prostřednictvím M. K. padělanou směnku předložiti filiálce Tatrabanky k eskomptu, použila směnky na důkaz směnečnoprávního závazku osob na směnce podepsaných a tím dovršila zločin padělání soukromé listiny podle § 401 tr. zák., kvalifikovaný podle bodu 1 § 403 tr. zák. Okolnost, že se zamýšlený cíl obžalované nezdařil, je nerozhodná, neboť k dokonání zločinu padělání soukromé listiny zákon nevyžaduje, aby cíle, za nímž listina byla předložena, bylo také skutečně dosaženo. Zmateční stížnosti veřejného žalobce bylo proto vyhověno.

Čís. 4435.

Škoda po rozumu § 197 tr. zák. nemusí nastati přímo, bezprostředně z klamu nebo z vylákaného úkonu klamané osoby; stačí, že k ní dojde nepřímo nebo může k ní dojíti nepřímo použitím vylákaného úkonu (stvrzenky na vyšší částku než skutečně placenou) k nátlaku na vůli osoby, jež má býti poškozena, nebo jako průvodního prostředku v rozepři.

Liší-li se písemný projev osoby různé od pachatele (stvrzenka, k jejímuž podpisu došlo v důsledku lstivého klamu) podstatně od ústního prohlášení pachatelova, nelze ji co do beztrestnosti klásti na roveň pouhému, vědomě nesprávnému udání procesní strany v civilní rozepři.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, Zm II 59/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 30. září 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Klamem — vyvoláváním mylné představy, předstíráním, jednáním po rozumu § 197 tr. zák. — bylo již, že stěžovatel s částkou 800 Kč předkládal Hermíně K-ové stvrzenku na 8.000 Kč, žádaje, by K-ová stvrzenku tu podepsala. Přirozeně předpokládá osoba, na níž se současně se zaplacením žádá podepsání stvrzenky žadatelem předkládané, soulad mezi platem a stvrzenkou, a tento předpoklad jest představou mylnou (nesprávnou), liší-li se částka, na kterou zní stvrzenka, od částky skutečně placené. Lstivým

jest ovšem klam jen, nemůže-li býti jako takový poznán prostředky, které jsou klamané osobě po ruce již v době klamu, přesněji v době mezi klamným jednáním (předstíráním) a rozhodnutím, k němuž se klamaná osoba klamem přiměje. Lstivým bylo tudíž i souzené jednání stěžovatelovo; neboť klamaná Hermína K-ová se nemohla — podle rozsudečných zjištění, že trpí dalekozrakostí a stvrzenka byla psána drobným písmem — řádně přesvědčiti o doslovu kvitance a vybízení stěžovatelovo k podpisu bylo energické, stěžovatel naléhal, by byla stvrzenka podepsána ihned. Předpokladu lstivosti není na závadu, že stěžovatel odevzdal s prvopisem stvrzenky i průpis; jeho skutečný obsah nemohl z týchž důvodů jako skutečný obsah prvopisu býti poznán již před podpisem, nýbrž teprve dodatečně, teprve v době, kdy byl už předsevzat úkon, k jehož vylákání klam směřoval. Poškozovací směr souzeného jednání a zlého úmyslu pachatelova nejsou vyloučeny tím, že se stvrzenka netýkala pohledávky klamané osoby, nýbrž osob jiných, jsou-li mezi klamanou osobou a věřitelem takové, najmě — jako v souzené trestní věci — osobní vztahy, pro které mohl pachatel předpokládati, že věřitelé uznají účinnost zaplacení, třebaže se udánlivě stalo k rukám klamané osoby, nehledíc ani k tomu, že stvrzenky lze použíti k uplatňování nároků na náhradu proti oklamané osobě (k jejímu poškození). Škoda, proti jejímuž způsobení čelí ustanovení § 197 tr. zák. nemusí nastati přímo, bezprostředně z klamu nebo z vylákaného úkonu klamané osoby; stačí, že k ní dojde nepřímo nebo může k ní dojíti nepřímo použitím vylákaného úkonu (stvrzenky) k nátlaku na vůli osoby, jež má býti poškozena, nebo jako průvodního prostředku v rozepři. Jsouc písemným projevem osoby od pachatele různé, liší se stvrzenka, k jejímuž podpisu doslo v důsledku lstivého klamu, podstatně od ústního prohlášení samotného pachatele, takže nelze ji ani co do beztrestnosti klásti na roveň pouhého, vědomě nesprávného udání procesní strany v civilní rozepři.

Čís. 4436.

Trestného činu podle § 222 tr. zák. se dopouští i ten, kdo hledí přiměti svědka, by odvolal pravdivou výpověď.

(Rozh. z 1. července 1932, Zm IV. 232/32.)

Soud prvé stolice uznal obžalovaného D. G. vinným i zločinem svádění ke křivému svědectví podle §§ 222, 226 tr. zák., jehož se dopustil tím, že vícekrát buď osobně nebo prostřednictvím jiných, hrozbami nebo po dobrém, hleděl přiměti svědka J. M., aby před soudem v trestním řízení proti němu a spoluobžalovanému B. B. jako svědek nevypovídal nic, co by usvědčovalo obžalované z trestného činu, resp., aby svoje dosavadní svědecké výpovědi jako nepravdivé odvolal. Odvolací soud potvrdil rozsudek nelézacího soudu co do viny, zrušil jej však pro zmatečnost podle § 385 č. 1 b) tr. ř. co do kvalifikace, pominuv kvalifikaci trestného činu podle § 226 tr. zák.; neshledal totiž podstatných náležitostí zločinu podle tohoto zákonného ustanovení, neboť svádění se stalo v době, kdy svědek ještě nebyl vzat do přísahy.